

der i 1864 sendtes ned for at ofres ved Dannevirke.

Den højtærede Konseilspræsident sagde dernæst, at vi skulde vogte os for Juraen. De gamle Nationalliberale havde været Jurister, der fortolkede Aftaler. Jeg føler ingen Tilbøjelighed til hverken at fortolke Aftaler, vi have truffet med Udlandet, ikke heller at overvurdere disse Aftalers Betydning. Den højtærede Konseilspræsident tænkte sig aabenbart, at vi overvurderede Aftalerne i Haag, at vi overvurderede det Værn og den Sikkerhed, der i alle Tilfælde for Danmarks Vedkommende laa deri. Dette gør jeg paa ingen mulig Maade. Jeg tror, det er lige uforstandigt, lige uklogt at ringeagte og at overvurdere disse Aftaler. Jeg tror, der i dem ligger megen Garanti for Landets Fremtid, men jeg tror ikke, der ligger nogen Sikkerhed. Jeg afviser intet Øjeblik den Mulighed, at Danmark kan komme til at staa overfor en Krig mellem fremmede Magter, som kan true ogsaa os. Det glædede mig at høre, at den højtærede Konseilspræsident i den Henseende ikke var den underlige Fantast, paavirket af den sidste Tids Krigsromaner, som den nuværende Finansminister, den forhenværende Konseilspræsident, har vist sig at være i Vinter. Det glædede mig at høre, at Konseilspræsidenten ser med Skepsis paa de gængse Rygter om en forestaaende Krig mellem England og Tyskland; men jeg erkender med ham, at der er en Mulighed for Krig, en Fare for Krig for Danmark. Og det Spørgsmaal, vi da maa stille os, er dette: Bliver denne Fare størst ved vor Ordning eller ved den højtærede Konseilspræsidents Ordning? Der sagde nu den højtærede Konseilspræsident i Gaar dette, at Danmark havde altid sin Betydning og vilde blive draget ind i Krigen som Operationsbasis, hvis vi ikke traf Foranstaltninger til Forsvar. Jeg vil overfor dette gerne have Lov til at oplæse en lille Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident, som han fremsatte for 20 Aar siden. Konseilspræsidenten sagde i denne følgende: „Naar dette Land ingen Fæstning har, saa gad jeg vide, hvorledes det skulde kunne bruges til Operationsbasis. Tror virkelig den ærede Minister eller nogen for Alvor, at nogen europæisk Magt i det Tilfælde, at der blev Krig i Østersøen, vilde sætte sig ned her i København, benytte København som Oplagsplads for sit Krigsmateriel, for sin Flaade, for sin Hær, for derpaa at angribe sin Fjende? Naturligvis ikke, ganske simpelt af den Grund,

at de meget godt forstaa, at det er en meget udsat Post at sidde paa i et fuldstændigt ubefæstet Land eller paa en Ø, hvor kan man risikere at blive lukket inde, jaget væk eller afskaaren, hvad Dag det skulde være. Der er vist ingen, der er i Tvivl om, at det første, der maa gøres, for at Danmark kunde bruges som Operationsbasis, det var at foretage Befæstninger for at sikre det imod Fjenden, og saa længe der ingen Fæstning er, kunne vi derfor vist være meget rolige for, at vi ikke vække nogen som helst saadan Interesse.“

Nu ved jeg vel, at den højtærede Konseilspræsident henviser disse Udtalelser til den Fortidsperiode i sit Liv, som han tror at have henlevet samtidig med Køkkenmøddingerne. Men selv om denne Udtalelse skulde være saa gammel som Køkkenmøddingerne, er der i den en egen Livskraft, en Livskraft, som den sunde Fornuft forlener den med. Hvert Ord, den højtærede Konseilspræsident i sin Tid har sagt her, er rammende og rigtigt og gælder den Dag i Dag. Den højtærede Konseilspræsident udviklede i samme Tale, at netop hvis vi fik Fæstningen, var Faren der, thi saa vilde man spørge: Kunne I forsvare denne Fæstning? Og hvis der ikke kunde skabes Sikkerhed derfor fra dansk Side, vilde man sige: Saa komme vi til at tage os af dette Forsvar! Jeg ser da ikke rettere, end at den Ordning, vi foreslaa, er den, der byder de mindste Farer.

Den højtærede Konseilspræsident siger i Modsætning dertil, at vi skulle have et effektivt Forsvar. Med hvilken Spot har han ikke overdænget denne Tanke i gamle Dage! Men det skal jeg lade ligge, det, han i Øjeblikket siger, er, at vi skulle have et effektivt Forsvar. Jeg kunde imidlertid have Lyst til at spørge den højtærede Konseilspræsident: Naar nu disse Forslag, lad os sige en af de første Oktoberdage eller en af de sidste Septembere, ere vedtagne og ophøjede til Lov, og den højtærede Konseilspræsident saa ser ud over Danmark og tænker sig disse Love gennemførte, hvor i Danmark finder den højtærede Konseilspræsident saa det effektive Forsvar? Er det ovre i Jylland, hvorfra man har hentet den største Part af Mandskabet for at prøve paa at overføre det til Øerne, eller hvor man i hvert Tilfælde ikke har Rammerne til en stor Del af det Mandskab, der er tilbage der? Er det paa Fyn, hvor man tænker sig anbragt et enkelt Regiment? Er det paa Sjælland, hvor der — det er man enig om